

Renata Gavenčiaková Neobjeviteľná

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Renata Gavenčiaková © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-177-8

OBSAH

Prolog

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

7. kapitola

8. kapitola

9. kapitola

10. kapitola

11. kapitola

12. kapitola

13. kapitola

14. kapitola

15. kapitola

16. kapitola

17. kapitola

18. kapitola

19. kapitola

Epilog

Prolog

Říše Narinda, Lykajské království, o 136 let dříve

„Přede mnou se neschováš!“ ozvalo se agresivní zavrčení doprovázené zaskřípáním drápů o cihlové obložení krbu. Talisa se ještě víc zachvěla a schoulila do klubíčka.

Prosím, ať mě nenajde, prosím, ať mě nenajde. Její modlitby byly asi stejně tak zoufalé, jako slzy divoce jí kanoucí z očí.

„Dřív, nebo později tě objevím...“ ujišťoval ji ten šílený hlas prolínající se s třískáním nábytku, který měl tu moc jí děsit jako ještě nic, co se na tomto světě nacházelo.

Ne, prosím, ne! Rukou si nahmatala obrovské, těhotenské břicho.

„...a pak to bude ještě horší, rozumíš! Okamžitě vylez!“ Talisa si z obličeje setřela všechny ty horké slzy beznaděje a odsunula dřevěnou židli před psacím stolem, pod kterým se schovávala. Jakmile Kasen zaznamenal posouvání nábytku, vztekle zavrčel, uchopil Talisu za loket a vytáhl ji na nohy. „Co sis, sakra, myslela!“ zakřičel a volnou paží ji silně udeřil do tváře. Talisiny oči se pod nápořem rány protočily a společně s pálivou bolestí viděly jen černou mlhu. „Co jsem ti řekl!“ vyštěkl na ni a znovu ji uhodil.

„Dost!“ vykřikla Talisa a rukou si před ním bránila obličej.

„Ty mi nemáš co poroučet! Jsi moje! Rozumíš! Můžu si s tebou dělat cokoli, co mě jen napadne! A když se rozhodnu, že tě zmlátím, tak tě zmlátím!“ Položil jí ruce na ramena a shodil ji na skoro zdevastovanou sedačku.

„Ne, už dost! Ber aspoň nějaké ohledy na můj stav!“ zaúpěla a snažila se zklidnit dech tím, že si rukou přejížděla po břichu.

„Tvůj stav?“ Zhnuseně ohrnul své masivní rty.

„Ano, naše dítě! Ber ohledy na naše dítě!“ Horlivě přikyvovala a snažila se v jeho šílených očích najít nějakou známku emocí, ale nic, byly prázdné, stejně tak jako on. Byly to jen bulvy, bez sebemenšího náznaku slitování, přetékající zuřivostí, vztekem a nenávistí.

„Nevěřím, že je moje!“ zahučel opovržlivě. Talisa jen nevěřícně vykulila oči.

„A koho jiného by asi tak mohlo být! Držíš mě tu zavřenou už tři roky! Nemohla jsem tě s nikým podvést!“ Vyskočila na nohy, a když spatřila jeho zvířecí oči naplněné vztekem a ruce zcela se transformující do Lykajské doby, začala prudce couvat.

„Jak jsi to dokázala!“ zakřičel, když udělala dva kroky za psací stůl a s hrůzou v očích ho pozorovala.

„Jak jsem dokázala co?“ Skoro se bála zeptat.

„Jak jsi mě podvedla! Jak?! A s kým! Líbilo se ti, když si tě bral? Líbilo se ti, když tě naplňoval a dával do tebe své semeno?! Tak líbilo!“ Zaťal drápy do dřevěné desky a s vyceněnými zuby ji nehnutě pozoroval.

„O čem to proboha mluvíš! Já jsem tě přeci nikdy nepodvedla! Neměla jsem k tomu ani příležitost! Držíš mě tu jako vězně a nedovolíš mi promluvit ani se svou vlastní rodinou!“ Nevydržela být v klidu už ani chvilku a rovněž zvýšila hlas.

„Ty nemáš žádnou rodinu! Přeci jsem ti řekl, že pro tebe umřela v okamžiku, kdy jsem se rozhodl tě nárokovat! Tak mě nechtěj ještě víc rozzuřit!“ Vztekla na ni zavrčel. Talisa sevřela pěsti a snažila se držet jazyk za zuby, ale jeho výrok zkrátka nešel ignorovat.

„A to je přesně ono! Ty ses rozhodl! Vůbec tě nezajímalo, že já jsem to nechtěla! Vůbec tě nezajímalo, že mi můj život naprosto vyhovoval a že jsem s tebou nešťastná!“ zakřičela v návalu vzteku a adrenalinu. Kasen ztuhl snad ještě víc, jestli to tedy bylo vůbec možné, a pokusil se po ní hmátnout. Talisa ale na poslední chvíli ucouvla.

„Ty jsi moje! A nemáš do toho co mluvit!“ Napřímil se do predátorské pozice.

„Posloucháš se vůbec, co říkáš! Nemám do toho mluvit! A co můj život! Ten je, jestli sis tedy nevšiml, ve hře taky!“ Všechn ten stres posledních tří let, kdy ji vyrval z jejího života a unesl do svého domu, na okraji Lykajského království, se náhle uvolnil a pramenil z ní doslova ve vlnách.

Když ho před těmi necelými čtyřmi lety ve světě lidí poprvé potkala, byl okouzlující, vždy se k ní choval hezky a v žádném případě by jí ani ve snu nenapadlo, že by jí snad kdy ublížil.

Nebylo tedy divu, že se do něj hluboce zamilovala. Povězme si to na rovinu, která žena, by po svém boku nechtěla milého, galantního a ztrac-

ně sexy muže? Byla tenkrát tak šťastná, myslela si, že našla spřízněnou duši, se kterou se dokonce odhodlala risknout i riziko kletby a mít s ním dítě.

Jak jen byla ale naivní a hned na začátku nepoznala, že ve skutečnosti není takový, jaký se před ní dělal. Že je přesným opakem muže, kterého v něm viděla? Jak mu pro svaté Čarodějky ve stínech, mohla tak rychle uvěřit? Tak jak? Doteď nechápala.

Vždy si dávala sakra velký pozor na to, s kým se scházela, byla, jak jednou řekla její babička, už od přírody podezřívavá a trvalo jí delší dobu, než začala někomu důvěřovat, a ještě větší, než si ho pustila do života. O to víc nemohla pochopit, jak s Kasenem už po sedmi měsících jejich známosti mohla jít do jeho království, údajně navštívit jeho rodinu.

Proč jsem se, sakra, tenkrát neřídila svými pravidly! Kdyby tomu tak bylo, ani zdaleka bych takhle neskončila!

Hned co se dostali do Lykajského království, její pozorný a milý společník se proměnil na arogantního a velmi dominantního muže, jehož chování ji okamžitě probudilo z její počáteční zamilovanosti. Jaké překvapení bylo, když zjistila, že ve skutečnosti žádnou rodinu nemá, celou tu dobu měl v plánu ji dovést do svého ponurého domu a tam ji držet pod zámek.

Její život se naprosto zhroutil. Během několika minut přišla o všechno, co pro ni bylo doposud důležité, o svou rodinu, o své přátele, o svůj život, a dostala za to na oplátku soužití s agresivním a šíleným Lykajem, který ji den co den čím dál tím víc ničil a snažil se proměnit na nic než bezvládnou loutku, která by přikyvovala na všechno, co by řekl.

Několikrát se sice pokusila o útěk, ale ještě než se dostala sotva deset metrů před jeho zděný dům, ji chytil a na dlouhou dobu zamkl ve sklepe. Což mělo představovat trest za to, že se od něj pokusila uprchnout.

Doteď měla panickou hrůzu z tmavých prostorů a rezavých řetězů, kterými vždy ovázał její kotníky a prodřel je až do masa. Nenáviděla ten puch zatuchliny a červotočů hoduujících na dřevěné podlaže, která se při každém našlápnutí, prohýbala a vydávala naříkavé zvuky.

Nenáviděla celý svět, do kterého ji Kasen zavřel, celou tu bublinu, kterou pro ni vybudoval. To, že jí zakázal vidět její rodinu, byla jedna z dalších obrovských ran, které jí zasadil. Rodina a její sabat, pro ni představoval vše a on jí to sebral, všechno jí sebral a nenechal nic, z čeho by se mohla těšit.

Z jedné mocné Čarodějky se mu během dne podařilo udělat otroka, který měl zastupovat místo jeho ženy.

„Ty jsi se mnou nešťastná!“ hrozivě zavrčel a tentokrát se mu podařilo zachytit její nadloktí. Talisa se jen hrůzou otřásla a tělo jí polil studený pot.

Ne! křičela v duchu, když ucítila jeho ostré drápy, zařezávající se jí do kůže a tvořící potůčky krve.

„Pust mě!“ vykřikla a snažila se mu všemožně vymanit, ale oproti jeho síle zkrátka neměla naději.

„Tak mě, sakra, pust! Ublížuješ mi!“ Kroutila rukou, problém byl ale v tom, že ji přestávala cítit. Kasen znovu vztekle zavrčel, odsunul stůl a tím zároveň zařídil, že jejich těla mezi sebou nic nedělilo. Drápy druhé ruky zabořil do jejího ramene a přiblížil svůj děsivý obličej až příliš blízko tomu jejímu.

„Ty ublížuješ mně! Chtěl jsem po tobě jenom jedno, abys mě milovala! A co jsi udělala! Kurvila ses za mými zády a dokonce sis pořídila i bastarda!“ vrčel a křečovitě s ní trhnul k sobě. Talisa jen bolestně zanaříkala, když její břicho narazilo do jeho pevné hrudi.

„S nikým jsem tě nepodvedla, to dítě je tvoje,“ ujišťovala ho sípavým hlasem, jelikož jí obmotal dlaň kolem krku. „Však už brzy uvidíš, že je tvoje, až se narodí, uvidíš, že je z části Lykaj,“ chraptěla a snažila se najít jakékoliv stéblo trávy, kterého by se mohla chytit. Kasen ji znovu prudce strhl na rozmlácenou sedačku, dlaněmi si vjel do vlasů a chvíli chodil v kruzích.

„Copak si myslíš, že jsem naprostý idiot a nedojde mi, že jsi mě podvedla s nějakým jiným Lykajem, právě kvůli tomu, abys neměla pochybnosti, že toho bastarda přijmu!“ Došel k její schoulené postavě a dominantně se před ní rozkročil. „Zeptám se tě naposledy, kdo to byl!“ zakřičel. Talisa jen beznadějně zakroutila hlavou a dlaněmi se objala v pase.

„Nikdo, nikdy jsem tě...“ nestihla doříct, jelikož jí jeho dlaň přistála na tváři.

„Řekl jsem ti, abys mi nelhala! Tak kdo to byl!“ Znovu na ni slovně zaútočil.

„Já fakt nevím, co ti mám říct. Jak se zdá, pravdu slyšet nechceš,“ vzlykavě se rozplakala.

„Ale samozřejmě, že chci! Chci slyšet pravdu! Ale skutečnou pravdu a ne tu historku, co sis vymyslela!“ Popadl ji za paži a smykl s ní o zem.

„Au, to bolí!“ vykřikla a dlaně si přitiskla na vystouplé břicho.

„A bude ještě víc, když mi neřekneš, s kým ses to kurvila, ty děvko!“ Začal do ní surově kopat.

„Přestaň! Copak ses dočista zbláznil! Ublížíš dítěti!“ Dlaněmi se snažila vykrývat jeho rány vyvíjené na břicho, ale bylo to skoro nemožné, byl velmi silný a rovněž agresivní.

„Není to moje dítě! Nezajímá mě, jestli ublížím dítěti nějakého parchanta, kterej mi tě vzal! Rozumíš! Nezajímá!“ Nepřestával do ní kopat a Talisa popravdě ani nevěděla jak, ale náhle se v ní zvednula síla, kterou nepocítila už roky. Síla, která nevyzařovala jen z její podstaty, ale i z podstaty v jejím lůně.

„Dost!“ Namířila na něj dlaně a pomocí své čarodějnické síly s ním mrskla o protější zeď. Ještě chvíli, co tak učinila, jen pohledem nevěřičně přeskakovala jak po svých dlaních, tak po Kasenovi.

Jak? kolovala jí v hlavě tato jediná otázka. Jak dokázala vyprodukovat tuhle sílu? Odpovědi se jí dostalo mnohem dřív, než čekala. Stáhla si tenkou látku z jejího břicha a spatřila žlutou zář, vycházející z jejího pupíku.

Neuvěřitelné, němě zírala na tu čistou energii, která jí nejspíš zachránila život.

Její dítě! Věštba nelhala, když tvrdila, že bude velmi silné! Jak ale...

„Za to zaplatíš, ty děvko!“ Talisa se polekaně ohlédla za tím hlasem a spatřila Kasena, kterému po spánku stékal pramínek krve. Zvedl se na nohy a z košile si oprašoval úlomky dřeva, které na něm ulpělo, když smetl psací stůl. „Rozumíš! Za to zaplatíš!“ Chytil ji za ramena a mrskl s ní o zeď.

„Ne, dost! Přestaň! Mysli na dítě!“ Snažila se vzpamatovat z té prudké rány, ale než se tak stalo, Kasen ji znovu chytil a třískl s ní do rozmláceného stolu.

„Nikdy mě nedonutíš myslet na dítě nějakého bastarda, kterej mi tě vzal! Rozumíš! Nikdy!“ Znovu se k ní vrhnul a pěstí jí prudce udeřil nejdříve do tváře a hned nato i do břicha.

Talisa bolestí zasténala a ještě než popadla dech, se rána na jejím břiše zopakovala.

„Nedělej to! Takhle ho zabiješ,“ zasténala a snažila se ignorovat ty prudké křeče, které se přes ni přelávaly.

„Je mi to jedno! Slyšíš jedno!“ křičel zcela nepřítomně. „Kde je ten tvůj milenec teď! Co?! Tak kde je! Kde je, když ho potřebuješ!“ Ptal se na věci, na které mu nemohla nikdy odpovědět. Z očí jí stékaly stále větší slzy.

„Tak už dost,“ zachraptěla zničeně. Natáhla k němu rozklepanou ruku a s jedinou myšlenkou a cílem se rozhodla provést své poslední kouzlo. Kouzlo, na které měla každá Čarodějka v momentě, co cítila, že se jedná o její poslední chvíle, nárok. Kouzlo tak mocné, že dokázalo její síly probudit dokonce i na cizím území. Kouzlo, které si vezme tu největší oběť, její život.

Celou dobu se tomu bránila, nosila v sobě nový život, novou generaci Čarodějů, její budoucnost a odkaz, ale nedalo se nic dělat, po tvářích jí stekly nové, horké slzy.

Cítila, že zklamala nejen sebe, ale i ten drobný život, který v ní rostl a nyní umíral. Cítila to! Bolelo to jako čert! Ta myšlenka, že ho nedokázala ochránit a teď ho ztrácí, ji bolela jako ještě nic, co kdy zažila. Tak zatraceně to bolelo, zvedla své uplakané oči na muže, kterého nenáviděla a opovrhovala jím, snad víc než samotným peklem. Zaslouží si trpět, tak moc, jak trpěla ona i jejich dítě.

Nikdy ho nepodvedla, nikdy! Nedostala k tomu koneckonců ani příležitost. Choval ji tu jako nějakou plnokrevnou klisnu.

„Proklínám tě! Proklínám tě kletbou silnější než proroctví, nikdy nenajdeš pokoje, nikdy nenajdeš pochopení, nikdy nenajdeš omluvu pro to, co jsi udělal. Proklínám tě k životu ve stínech tvého utrpení a věcí, co ses na nás dopustil. Tato kletba se pro tebe stane tvým novým vězením, vězením, které jsi ty přichystal pro nás.“ Dovršila svá slova a ruka jí klesla na její napínající se břicho. Z posledních sil se zahleděla na Kasena, který se s hlasitým řevem svezl na zem a zuřivě ze sebe začal strhávat košili.

Kletba fungovala, honilo se jí hlavou, když se na jeho hrudi začínala objevovat slova kletby, kterou na něj uvrhla.

Kasen s křikem přejížděl po jednotlivých písmenech, které se do jeho kůže pomocí čarodějnického ohně vypalovaly.

Křik náhle ustal a Talisa hleděla na Kasenovo bezvládné tělo, ležící na podlaze.

„Proklínám tě,“ vyšlo z jejích úst už jen šepem a mlhavě se zahleděla na jasné slunce, jehož paprsky pronikaly rozbitým oknem.

...

„No tak, holčičko, probud' se.“ Talisa se sebou prudce šklubla a otevřela víčka.

„Je vzhůru,“ řekl zase jiný jemný hlas. Talisa zakmitala řasy a snažila se zaostřit okolí. Je mrtvá? Proč ji tedy všechno tak bolí? Nedokázala najít potřebné odpovědi.

„Jak se cítíš, Taliso?“ zeptal se jí zase nový hlas. Talisa ho okamžitě rozpoznala.

„Babičko?“ ptala se nakrápale.

„Ano, jsem to já, holčičko,“ utvrdila jí v její domněnce ta starší žena a drobnou dlaní jí přejela po tváři.

„Co se to děje, kde to jsem?“ Nechápala a zmateně se rozhlížela kolem sebe.

„Zdá se, že v Lykajském království. Společně s tvou sestrou jsme přišly hned, co jsme ucítily tvou kletbu,“ objasnila jí důvod, jak ji našly.

„Delling?“ zachraptěla.

„Jsem u tebe, sestřičko,“ uklidnila ji. Talisa se pokusila narovnat, ale prudce se jí zamotala hlava.

„Jak to, že jsem naživu? Použila jsem přeci kletbu,“ vůbec ničemu nerozuměla.

„Já vím, holčičko a ani nevíš, jak ráda jsem, že tě nezabila,“ odvětila jí Odina.

„Moje dítě!“ Okamžitě si nahmatala břicho, které i přesto, že bylo stále objemné, Talisa přesto cítila, že v něm bylo něco špatně. „Kde je moje dítě, co je s mým dítětem!“ Prudce sevřela sestřinu dlaň.

„Taliso, uklidni se,“ snažila se ji utěšit Delling.

„Nemůžu se uklidnit, když nevím, co je s mým dítětem!“ Rukama zajela na podbřišek a náhle ucítila lepkavou tekutinu. „Né!“ vykřikla, když si uvědomila, že ta lepkavá tekutina je ve skutečnosti krev. „Né!“ zaúpěla znovu, hned co ji udeřila celá krutá pravda. „Já jsem ho ztratila! Já jsem ho ztratila!“ Nepřestávala panikařit a obracet své ztrápené pohledy po své jediné rodině.

„Já vím, holčičko, a ani nevíš, jak moc mi je to líto. To ta kletba, opravdu si vyžádala smrt Čaroděje. Čaroděje ve tvém lůně,“ pravila smutně Odina, zatímco Talisa nepřestávala usedavě plakat.

„Musíme ji odsud co nejrychleji dostat. Může se co nevidět probudit,“ pronesla Delling a rukou ukázala na Kasenovo bezvládně ležící tělo a spálenou pokožku na hrudi, s červeně svítícími slovy kletby.

„Já ho zabiju! Musím ho zabít,“ opakovala stále dokola Talisa a snažila se vymanit z náruče své sestry.

„Uklidni se, Taliso,“ postavila se před ni Odina a chytila jí obě tváře do dlaní. „No tak, holčičko, já vím, že ti bylo ublíženo, ale pomysli na to, že kdybys ho teď zabila, smrt tvého dítěte by byla zcela zbytečná. On je prokletý,“ prstem ukázala na Kasenovu zapálenou pokožku. „Kletba je pro něj daleko horší trest než smrt. Bude trpět do konce života, jelikož ty mu nikdy neodpustíš, o tom jsem naprosto přesvědčená,“ vážně pokývala hlavou. Talisa se zahleděla do očí obou žen a nakonec souhlasně přikývla. „To je moje holčička,“ pravila Odina a pohladila jí po paži.

„Prosím, dostaňte mě odsud,“ špitla Talisa a zavrtala bradu do Dellingtina krku. Ta známá vůně domova a rodiny ji zvláštním stylem uklidňovala.

„Proto jsme přišly, holčičko, abychom tě odvedly domů,“ zašeptala Odina a společně s Delling pevně ji svírající v náručí, začala procházet domem, na který chtěla Talisa stejně tak jako na muže, který ji v něm věznil, navždy zapomenout.

1. kapitola

Svět lidí, Pensylvánie, podzemní základna

„Víš jistě, že si pro tebe ten tvůj slavný Lykaj nepřijde?“ rozezněl se místnosti Jeudoneenin líbezný hlas. Adamaris se na popud jejích slov jen v rychlosti otočila a podrobila ji zkoumavým pohledem.

„Už jsem vám řekla, že nemá absolutně tušení o tom, že jsem odešla do lidského světa, a do té doby, dokud sama nebudu chtít, se to ani nedozví,“ hájila se suverénně, mezitímco otevřela velkou, železnou skříň a vyndala z ní dvě ostré dýky.

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“ zajímal se Terrian sedící u počítače.

„Jelikož odjel na Seatwerewolves, aby dohlédl na stěhování služebnictva a ostatních věcí na Unseenwolf,“ odpověděla mu a společně k dýkám přihodila i pár vrhacích hvězdic.

„Stejně je to hrozné! Jak jsme mohli, klesnou tak hluboko! Žoldáci, kteří dělají dobré skutky, kdy to svět viděl,“ naříkal Aaran, už dobrých pět minut chodil v kruzích a stále dokola si pro sebe něco mumlal.

„No bože! Tak taky jednou uděláš něco zadarmo! A vůbec, zrovna ty si máš na co stěžovat! Komu že se to podařilo za Vasinteritus dostat dvojnásobek její původní ceny?“ pravila Adamaris a s nadzvednutým obočím čekala na Aaranovu odezvu.

„Mně,“ fňukl zuboženě se stále svěřenými rameny.

„Tak vidíš! Máš peněz víc než dost, proto tě jedna laskavost nezabije!“ pohoršeně rozhodila ruce a hleděla na něj s výmluvně nadzvedlým obočím.

„Když já Lykaje nerad, nemohli bychom tu laskavost udělat třeba pro někoho jiného?“ nepřestával to pořád všelijak zkoušet. Adamaris si netrpělivě povzdechla.

„Tak si představuj, že tu laskavost děláš pro mě,“ rozhodila ruce do stran a tím považovala celé téma za uzavřené.

„Když to není to samé! Víím, že až ten náhrdelník najdeme, dáš ho tomu Lykaji!“ bránil se a protestně si dupnul.

„Co jsem, kurva, komu udělala? Tak poslouchej! Já to pro toho Lykaje

udělat musím, rozumíš? Zachránil mi život, bez něj bych tu nebyla, kapiš-to? Žádná Adamaris, rozumíš? Tohle všechno..." rukou opsala své tělo, "...bylo pryč. Fuč!" Aaran nakonec pevně přikývl.

„No tak dobře, ale jenom kvůli tomu, že tě zachránil!" zvedl jeden prst ve znamení podmínky.

„Jo, tohle si klidně mysli a všechno bude v pořádku," pronesla tiše Adamaris a zahleděla se na Terrianovu hlavu. „Máš něco, Terri?" ptala se.

„Ehm..." přikývl, a ještě dobrých pět minut klepal do klávesnice. „Podle souřadnic na mapě, kterou jsi mi předala, by se ten náhrdelník měl nacházet přesně tady," sdělil jí a prst zapíchl do monitoru obrazovky přesně v místech, kde se rozblíkala červená tečka.

Všichni se přesunuli za Terrianova záda. „Maledivy?" divila se Jeudonee.

„Jo, Maledivy," usmál se lišácký Terrian.

„Jdu si zabalit plavky a opalovací krém," prohlásil Aaran a s veselým pohovzdáváním se vydal do svého pokoje. Všichni tři se zájmem sledovali jeho vzdalující se postavu.

„Tak tedy Maledivy, kdo by to kdy řekl, že mě do tohohle ráje zažene zrovna práce," pobaveně se uchechtla Jeudonee a následovala Aarana.

„Mohl bys, prosím, rezervovat nejbližší letenky, Terri?" požádala ho mile Adamaris a položila mu dlaň na rameno, když okamžitě najel na webové stánky aerolinek.

Hm... Maledivy, tak se zdá, že tuhle laskavost udělá spíš sobě, než Cabalovi, sama pro sebe se pousmála.

Svět lidí, Maledivy, ostrov Vilingily, východní strana

„Jo, Maledivy, ty mě snad nikdy neomrzíš," zašeptal zasněně Aaran, na nose si poupravil sluneční brýle a vdechl ten úžasný, sluncem a mořem naplněný vzduch.

„Tohle je přesně ta chvíle, kdy vidíš, že lze zkombinovat příjemné s užitečným," prohlásil Terrian, došel k průzračně modré vodě a nechal si ji proklouznout skrz prsty.

„Tak a teď, jelikož nás tlačí čas, navrhuji, abychom se pustili do práce. Koneckonců, tenhle ten ráj...“ pustila se do řeči Adamaris a rukama ukázala na slunnou pláž, „...nám neuteče,“ dořekla, a ještě víc zabořila bosá chodidla do rozžhaveného písku.

„Měla by sis toho svého Lykaje co nejdřív vycvičit, tyhle ty rychlý a sakra utajený akce mě moc neberou,“ reagoval na její právě pronesenou větu Aaran, vytáhl z tašky mapu a zadumaně stáhl obočí.

„Vždyť to mám taky v plánu, zlato, ale ještě je na to moc brzy, přemýšlela jsem, že bych s ním mohla začít manipulovat tak za dva měsíce, to se mi zdá jako dostatečně promlčená doba a zároveň nejvyšší čas na to ho postupně zpracovávat,“ sama pro sebe se uchechtla už jen při samotné představě toho, jak by Gavana cvičila. Její slova sice zněla vydařeně, ale s porovnáním s realitou zcela nemožně, i když... za zkoušku nic nedá.

Přestože by pro ni Gavan udělal cokoli, některé věci přesto viděl jinak. Jedna z nich byla i představa toho, že by se sama a podle jeho slov «nechráněná» nemohla vydat do lidské říše.

Pobaveně se uchechtla a ve stejném duchu i zakroutila hlavou.

Nemohla si pomoci, byl tak roztomilý, když se ji snažil přesvědčit o tom, že by ji mohl někdo zranit.

Ji! Tu tvrdou Adamaris, které se obávali snad všichni nesmrtelníci, a někteří z nich by si snad raději utrhl ruku, než by se s ní setkali.

Byl vážně tak sladký! Bohužel pro ni byl ale snad ještě víc než sladký, panovačný. Proto jí tedy nezbylo nic jiného, než to všechno «půjdu s tebou a osobně dohlédnu na tvé bezpečí» obejít a tajně se vyplížit do lidské říše na vlastní pěst. A světe div se, fungovalo to! Docílila přesně toho, čeho chtěla, a to dokonce i bez zbytečných průpovídek!

To, že se dostala do lidské říše, ale stejně ještě úplně neznamenalo, že má vyhráno. Tak se stane až teprve tehdy, co bude v rukách svírat Halsband a bezpečně ho předá do Cabalova vlastnictví jako poděkování za záchranu svého života.

Nechtěla nikomu nic dlužit a Cabalovi dlužila. Musela se tedy svého dluhu co nejrychleji zbavit. Nesnášela to! Nesnášela, když měl proti ní někdo podobnou municí.

Což byla ovšem podle Gavana naprostá hloupost, jelikož jak jí stále

dokola opakoval, ona nikomu nic nedlužila, ale Adamaris to přesto viděla jinak.

Mohla děkovat stvořiteli, že jí tak šikovně nahrál. Nechtěla ani pomyslet na to, co by se dělo, kdyby Gavan neodešel na Seatwerewolves a ji, i když s velkou nevolí, nenechal na Unseenwolfu.

Co jí to ale stálo námahy, aby ho ujistila, že za dobu jeho nepřítomnosti se jí určitě nic nestane. Nakonec se jí to ale povedlo.

Hned tedy, co za Gavanem zapadla hradní brána, začala s okamžitým balením a zajišťováním letenek do Pensylvánie.

Od té doby, co se dali s Gavanem dohromady, byla v neustálém kontaktu jak s Jeudonee, Aaranem i Terrianem. Společně dávali dohromady informace o náhrdelníku Halsband. Což Gavan samozřejmě nevěděl, zbytečně by jí do toho mluvil.

Co se týkalo zajišťování informací, měli své zaseté a také velmi účinné zvyky, které se občas skládaly z mučení a podobných bu bu bu věcí, které, nutno ale podotknout, vždy fungovaly! A jak se ukázalo, fungovaly i v tomto případě.

Podařilo se jim vypátrat jednu Sirénu, která o náhrdelníku ve skutečnosti věděla mnohem víc, než na začátku tvrdila, ale nakonec, jak jí řekla Jeudonee, zazpívala, a to do slova a do písmene. Jaký to pro ni byl ale šok, když Jeudonee ani Aarana, kteří ji «vyslýchali», jestli se to tedy dalo tak nazvat, její zpěv nepoznamenal tak, jak zřejmě měl. Neuvěřitelný šok. Dala by, neví co za to, kdyby mohla na vlastní oči vidět její obličej, ve kterém se muselo skrývat nefalšované zděšení, hned jak zjistila, že má co dočinění s jejím vlastním druhem, sama pro sebe se zachechtala.

Bylo vážně hezké vědět, že jejich léta staré praktiky ani po těch desetiletích neubraly na účinnosti.

Tak tedy, hned co Siréna promluvila a navedla je k dalšímu vodítku, představujícímu mapu, která se čirou náhodou nacházela v Lykajském království, Adamaris na nic nečekala a hned druhé ráno, když měl Gavan nějaké povinnosti ohledně královských záležitostí, se na to místo rozešla a společně s dřevěnou krabičkou jí objevila pod kořeny jednoho velmi starého dubu.

Jak se ale už velmi brzy ukázalo, ani zdaleka nebyli jediní, kdo se o náhrdelník zajímal. Talisa, ta Čarodějka, mu byla taky pilně na stopě.

Doted' vlastně nechápali, jak se o náhrdelníku dozvěděla, o to víc, jak mohla znát Cabalovy úmysly jí ho nasadit, ale nějak zvláště se nad tím nepozastavovali. A důvod? Byl víc než jednoduchý. Byla to přeci Čarodějka se všemi těmi abraka dabraka věcmi.

Vlastně se už i docela těšila, až bude pod drnem, ale především odříznuta od své moci. Čarodějky moc v lásce neměla a mohla za to především ta skutečnost, že to byly opravdu silné protivnice.

„Co to bylo?“ zamumlal Terrian a prstem namířil do nebes, kde se vznášelo malé soukromé letadlo, chystající se k přistání.

„Zdá se, že nejsme jediní, kdo je na správné stopě,“ pravil Aaran hned, co se jejich oči ve vzduchu střetly s těmi pronikavě zelenými.

„O to větší důvod, abychom vyrazili,“ prohlásila Jeudonee a sama byla z přítomnosti Čarodějky v tom malém letadle nad jejich hlavy, rozrušená.

„Dobřej nápad,“ odkývali jí to i ostatní, sáhli po svých batozích a začali z nich vyndávat neopreny.

V ten samý čas, Maledivy, ostrov Vilingily, západní strana ostrova

„Tak si, sakra, pohněte! Za co vás, kurva, platím!“ vykřikla Talisa. Skupinka tří Kentaurů, které si najala na pomoc při získání náhrdelníku, se po ní jen nasupeně otočila. Talisa měla pocit, že zaslechla, jak si pro sebe začali něco tiše brblat. Do tváře se jí nalila přebytečná krev způsobená vztekem.

Nic nešlo tak, jak si původně plánovala, vůbec nic! Nejenže si musela najmout tyhle ty neschopný idioty, ale k tomu všemu se ještě jediná letecká dráha, na které mohli bezpečně přistát, nacházela přesně na druhé straně místa, kam se museli dostat!

„Jestli jste si ještě nevšimli, pánové, my opravdu nemáme času nazbyt, ti žoldáci jsou o jeden krok před námi!“ snažila se je zmoralizovat, a jak se zdálo, zmínění se o Lykajské královně a jejich společnících se ukázalo jako dobrá motivace. Kentauři zpozorněli a beze slov začali z břicha letadla tahat potápěčské zařízení. „Tak se mi to líbí,“ ztuhlá si oddechla a založila ruce na hrudi.

Už od chvíle, kdy se dozvěděla, jaké že to má s ní ten zpropadený Lykaj plány, nepřestávala zuřit a panikařit zároveň. Jak se vůbec opovažoval pomy-

slet na to, že by jí zbavil jejích schopností! Schopností, které pro ni byly vším! Schopností, jejichž prostřednictvím chránila jak sebe, tak jejich dítě! Tak jak! Jak ho mohlo něco podobného vůbec napadnout!

Tuto skutečnost se dozvěděla před čtrnácti dny, kdy jí v Kanadě vyhledala jedna proradná Siréna, která s ní chtěla uzavřít obchod. Talisa se jí v prvním momentě samozřejmě vysmála do obličeje, Sirénám nikdy nevěřila, byly to jen manipulativní potvory, které byly k přetvářkám a intrikám přímo stvořeny. Vypovídal o tom i jejich zpěv, který neváhaly použít ihned, jak něco nešlo podle jejich představ.

Tak tedy, hned co jí Kaysa nalezla, dožadovala se s ní mluvit. Talisa na ní v prvních chvílích opravdu neměla náladu, a proto jí všemožně ignorovala, což Sirénu akorát tak podráždilo. To ostatně dokazovalo i to, že zazpívala jedné z Čarodějek z jejího klanu a donutila ji jít za Talisou a říct, že pokud se s ní do večera nesetká, zazpívá zase další a další, až si nakonec z celého jejího klanu udělá jen poslušné loutky, které by pro samou lásku k ní obětovaly i životy.

Toto Sirénino jednání Talisu samozřejmě naštvalo a dohnalo k tomu se s ní setkat. Měla v plánu jí zabít za to, co si k ní samotné, ale především k Lessie, kterou ovlivnila těmi jejími prokletými hlasivky, dovolila. Ale ještě před tím, než tak stačila učinit, jí Siréna dočista vyrazila dech tím, co řekla.

Doted' si přesně pamatovala ten svíravý pocit na prsou, když se dozvěděla, že Adamaris Krizia společně s jejími přáteli pátrá po náhrdelníku Halsband, který miní po jeho nalezení předat do Cabalova vlastnictví.

Nemusela zrovna dvakrát uvažovat nad tím, co s ním bude Cabal asi tak dělat. Na to toho proradného Lykaje znala moc dobře. Jen co by ho získal, snažil by se jí objevit, a až by se tak stalo, připnul by jí ho na krk jako nějakému zblešenému psíkovi.

To se ovšem nesmělo stát! Nikdy! Její svoboda pro ni představovala vše!

Jedno jí ale i v té vypjaté situaci, která jí donesla pravda o tom, co s ní ten lykajský pes hodlá udělat, stále nedávalo pokoje.

Sirény nikdy nedělaly nic jen tak bez důvodu, a tak tomu bylo ostatně i v tomto případě. Kaysa za informace, které ji poskytla, od ní žádala pátrací kouzlo. Což pro Talisu, jakožto pro Čarodějku, nebylo vůbec nic složitého, na rozdíl od jiných frakcí, které neoplývaly stejnou magií jako jejich rod.

Ještě ten samý den pro Sirénu vykonala pátrací kouzlo, jež mělo za následek nalezení její dcery.

„Jakým směrem teď, Čarodějko?“ promluvil k ní jeden z Kentaurů, co měl přes rameno přehozené neopreny.

Talisa se zadumaně zahleděla na palmy a moře kolem nich.

„Musíme se co nejrychleji dostat na druhou stranu ostrova, Adamaris a ti tři její nohsledi tam už jsou. Potřebujeme co nejrychleji vyrovnat náskok, co oproti nám mají,“ prohlásila pevně a společně s muži si to pevným krokem začala razit skrz ostrov.

Svět lidí, Maledivy, Ostrov Vilingily, východní strana

„Jak ještě daleko?“ ptal se Terrian a nepřestával pádlovat. Aaran se na jeho popud podíval na kompas a hned nato do mapy, kterou před sebou držela Jeudonee.

„Řekl bych, že tak patnáct metrů,“ odpověděl stále soustředěně. Terrian si otráveně povzdechl, vyměnil si pohledy s Adamaris a společně s ní se pustili do dalšího zběsilého pádlování.

„Ty jo, kdy to svět viděl, místo toho, abych se opaloval a jen tak lenošil na pláži, sem tam přetáhl i nějakou tu kočku, se potácím polorozpadlou kánoí s dalšími třemi nesmrtelnými, kteří si každou minutu navýsost užívají,“ zachrčel a nepřestával si stěžovat.

„Héj! Já jsem tady taky nechtěl být!“ přidal se k němu okamžitě Aaran. Jeudonee ho zahrnula výchovným pohlavkem. „Au! Za co to jako bylo!“ Naoko bolestně si promnul temeno.

„Ty víš, za co, a radši sleduj kompas.“ Bradou kývla na tu staříckou věc v jeho rukách.

Ampyxův kompas byl nejen velmi starý, ale taky velmi mocný artefakt, který sloužil k nalézání právě magických předmětů odcizených z jejich světa.

I když ten drobný dřevěný předmět v Aaranových rukách vypadal velmi křehce a bezcenně, věc se měla tak, že kdyby tento kompas nevlastnili, neměli by žádnou šanci Halsband objevit.

Každý předmět z říše Narinda v sobě měl uschovanou sílu, která artefakty, v němž sídlila, chránila do poslední chvíle. Což znamenalo, že se snažila obelstít prostředky, které by mohly sloužit k nalezení jejího hostitele tím, že díky své magnetické síle pozměnila souřadnice či světové strany lidského kompasu. Na světě existovaly pouze čtyři magické kompasů a oni měli to štěstí, že vlastnili jeden z nich.

„Už jen tři metry,“ hlásil jim o chvíli později Aaran.

„Dobře, připravte se,“ promluvila Adamaris, pustila pádlo a sáhla po kotvě připevněné na boku kánoe. „Jedna, dvě, tři,“ odpočítala, než společně s Terrianem vrhli kotvu přes palubu a se zájmem sledovali její pouť do hlubin. „Tak to by bylo,“ zamumlala, promnula si ruce a začala na záda nasazovat vzduchovou lahev společně s potápěčským vybavením.

„Nemáme moc času, ta Čarodějka tu bude co nevidět,“ říkala Jeudonee, sáhla po voděodolném vaku a společně s Aaranem do něj vložila jak mapu, tak kompas. Už teď velmi pochybovala o tom, že by se sem snad vrátili.

Nebyli naivní, věděli, že hned, jak by tak učinili, by se té Čarodějce naservírovali na zlatém podnosem, a to nehodlali dopustit.

„Máme všechno?“ ujišťovala se Adamaris a přehodila nohy v ploutvích přes okraj kánoe.

„Jo,“ odpověděly jí synchronizovaně tři hlasy za ní a seskočily do vody.

„Dobře,“ pokývala hlavou, vytáhla z poutka neoprenu ostrý nůž a odřízla kánoi od kotvy. „To by je mohlo chvíli zdržet,“ říkala, když sledovala Aaranovy svalnaté ruce, které se zapřely o stěny kánoe a odstrčily ji co nejdál od nich.

„Připraveni k ponoru?“ ujišťoval se Terrian a sám si už stačil nasadit potápěčské brýle.

„Že váháš,“ přikývl Aaran, aniž by počkal na ostatní, vložil si do úst hadici se vzduchem a zmizel pod hladinou.

„K tomu snad není ani co dodat,“ ušklíbl se Terrian a společně s ostatními napodobil Aaranovo počínání.